

V torek setrtek in soboto
izbaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in opravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plat) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat-
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati
kolek (štempelj) za 30 k.
Rokopisne se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

✱ Prihodnost slovenske zemlje.

(Konec.)

Videli smo v zadnjem listu, da nam ne kaže zediniti se z nemškim narodom niti v trgovskem obziru, kajti zdatna trgovina slovenskega naroda se obrača v ogersko in hrvaško deželo, in potem v Italijo, — niti v katerikoli drugem obziru. Ko bi se Slovenci zedinili z Nemčijo, bila bi naša zemlja le sredstvo, s katerim bi si pridobil nemški narod svojo zvezo do adrijskega morja in balkanskega polotoka, slov. dežele pa in narod bi ne imel od tega nobene koristi.

Stopimo naprej in pogledimo, kaka bi bila zveza z italijanskim narodom. Dasiravno ima slovenska zemlja precej, posebno železne trgovine s tem narodom, bilo bi zedinjenje z Italijo, če tudi ne tako škodljivo, kakor ono z Nemčijo, vendar le brez posebne koristi. Slovenska zemlja bi bila tudi v tem slučaju brez zazemlja (Hinterland), bila bi samo kolonija ali domena italijanskega naroda. Kako škodljivo bi to bilo, priča nam Istra, Kras in Dalmacija, ki so bili vsi nekaj pod benečansko republiko. Tudi v tem slučaju bi bila slovenska zemlja odtrgana od svojega zazemlja in na propad obsojena.

Ostaja nam toraj le še zveza z narodi ogerske kronovine. Da je ta zveza najbolj naravna, kaže že geografična lega slovenske zemlje. Naša zemlja spada namreč k balkanskemu polotoku, ona odpira in zapira vrata iz zapada do vzhoda. Naša zemlja je prisiljena pri vzhodu ostati, kajti kakor hitro bi stopila iz te naravne zveze, že bi bila prodana svoji materijalni in dušni pogubi. Zapad je ostarel in oslabil, od njega nima slovenska zemlja ničesar pričakovati. Nasproti pa vidimo, kako se mladi in čvrsti narodi na vzhodu zmiraj bolj in bolj dvigujejo in se trudijo napraviti novih in krepkih občestev na podlagi svobodnih načel, kateri so naravnost nasproti zapadnim iz sredoveka vzetim drž. načelom. Resnica je sicer, da so se slednja načela tudi pri Ogrih in Hrvatih za načela vgnezdila, a nikakor ne vkoreninila in vteločila. Tú jih je še lahko odpraviti brez vseh silnih prevratov in prekucij, kajti niso še okostenela, kakor v zapadu. Drugi vzrok, ki priča, da je slovenska dežela prisiljena pri vzhodu ostati, je njena trgovina. Trgovina je glavni faktor za obstanek in napredek vsacega naroda; trgovina mu kaže pravo pot, in ga tudi sili v zavezo stopiti z drugimi narodi. In ktero pot kaže trgovina nam? ktero drugo kakor proti morju in proti jugovostoku, t. j. na Ogersko in Hrvaško. Morebiti nam kdo ugovarja, da tudi trgujemo z Dunajem, Brnom in Česko. Naj se nikar ne prehiti s tem ugovorom. Kakošna je trgovina s ravno imenovanimi kraji, kakošna pa s Trstom, Reko, Ogersko in Hrvaško. Trgovina s prvimi je za nas le kupovanje obrtniških izdelkov, mi le od njih kupujemo, oni pa ničesa od nas, tedaj je naša trgovina z njimi le pasivna. Z morjem, Ogersko in Hrvaško pa ni taka. Koliko obdelanega lesa n. pr. se prepelje po železnici v Trst, Reko in po Savini in Savi v Sisek in Beligrad, koliko železa iz gorénje Kranjske v Trst in Italijo. Res je, da je bila dozdaj naša trgovina bolj prevažna (Transito) in še le v novejšem času postala bolj izvažna (Export). Pa kolikor bolj se bo industrija na Slovenskem in posebno na Kranjskem razprostrla in procvetela, tem bolje bode v korist naši zemlji. Kako pa se more naša industrija in trgovina bolj povečati in pomnožiti, kakor če bodo prenehale colne mitnice med industrijo slovenske zemlje in njenimi prodajalnimi mesti, t. j. Ogersko in Hrvaško. Pravi slovenski rodoljub tedaj, kateremu je za blagostanje svojega naroda, ne bo nikdar želel, da bi se kedaj vzdignile colne mitnice med slovensko in hrvaško-ogersko zemljo, ampak med slovensko in italijansko-nemško zemljo vsaj toliko časa, da se industrija slovenske zemlje utrdi in okrepi.

Razvidno je iz tega, da nam ne ostane gledé materijalnega blagostanja drugega, nego iti z vzhodom, saj ima naša zemlja nekoliko še premalo zemeljskih izdelkov, s katerimi bi mogla na zapadu trgovati, nekoliko pa je tudi prisiljena uvaževati si žita in drugih pozemeljskih pridelkov.

Vsa lega in posebnost slovenske zemlje jo napotuje do industrije, ki pa ne more imeti svojih prodajalnih mest na zapadu, ampak na vzhodu. Slovenska zemlja pa ima v kupčijskem obziru še drugo važnost, biti ima namreč sredinja, ktera bo vezala slovenski vzhod z romanskim zapadom, in je tedaj most, čez kterega bodo hodili naravnini pridelki iz vzhoda na romanski zapad in nasprotno obrtniški izdelki iz zapada na vzhod. Slovenska zemlja ima tedaj tudi kot prezažavna dežela veliko važnost, in gotovo bi jej ne moglo biti koristno, ko bi Prus na tem naravnem mostu med zapadom in vzhodom mostnino in colnino pobiral.

Kar se tiče naše narodnosti in našega dušnega razvoja na narodni podlogi, mora vsakdo pripoznati, da se nam ni bati nobenega naroda na vzhodu, katerih nima nobeden toliko literature, da bi mogla ta kaj posebnega upliva imeti do nas, in nam toraj ovirati naš dušni razvoj, kakor se to zdaj godi, in bi se tembolj godilo, ko bi se Slovenci ali z italijanskim ali nemškim narodom tesneje zedinili. A ne le za nas Slovence bi bilo koristno tako združenje z vzhodom, koristno bi bilo tudi za ogerske narode in morebiti še bolj koristno za nje, kakor za nas; kajti slovenska zemlja bi branila magjarski in hrvaški narod proti potujčevanju; če pade slovenski narod, ne bosta se mogla tudi ta dva naroda vstavljati niti nemškemu, niti italijanskemu življu. To dobro ume Nemec kakor Italijan, zatoraj si tudi oba z vsemi silami prizadevata, da bi spodkopala in uničila stražnika slovenskega.

Zadnji čas je tedaj, da se narodi na vzhodu porazumejo in v branilno zvezo stopijo proti navalom romano-germanskim. Če se narodi na vzhodu zedinijo, ni se jim ničesar bati, kajti romanskega in germanskega naroda nimata med seboj več one vezi, kakoršna jima je bila srednjega veka: ideja katoličanstva; da celo v prepiru sta si med seboj, kar narodom na vzhodu gotovo ne more škodovati po latinskem prigovoru: *duobus litigantibus tertius gaudet!* (kjer se dva pravdata, smeje se tretji.)

Primorske gimnazije, njih jednakopravnost in italijanske zahteve.

Iz Primorskega. 28. maja. I. K.

(Dalje.)

Predno zapustim dijake, naj navedem še njih razvrstitev konec zadnjega šolskega leta. Pri vsaki gimnaziji pomeni druga vrsta števil v pregledu njene neočitne dijake ali privatiste.

Gimnazije	vseh skup	Število učencev									
		Konec leta razvrstjenih						brez zved.	po % je imelo		
		odličn.	I. red	II. red	III. red	odlik I. red	2-3		0		
Goriška	370 ₁	52 ₁	239	20	11	48	70 ₁₀₀	8	13		
Tržaška drž.	215 ₆	51 ₂	122 ₂	11	5	26	81 ₆₇	7	12 ₃₃		
Tržaška mestna	239	66	144	15	11	3	88	11	1		
Koperska	169 ₁	32	83 ₁	27	11	—	75 ₁₀₀	25	—		
Pazenska	40 ₂₂	8 ₇	27 ₁₄	3	2	—	88 ₁₀₀	12	—		
Vse gimnazije	1032 ₃₁	209 ₁₁	615 ₁₈	76	40	77	81 ₉₃	11 ₆	8 ₇		

Ta jako zanimivi pregled očitno priča, da ste se gledé na razvrstitev dijakov Tržaška mestna in Pazenska gimnazija najbolj odlikovali, Koperska pa Goriška se najslabše ponesli. Vzroki teh prikazen so jako različni.

V mestni Tržaški gimnaziji je prvič učni laški jezik tudi materni jezik skoraj vseh njenih dijakov, kajti število neitalijanskih učencev (5 Slov., 4 Nem., 7 Grk.) znaša le 6-6% vseh dijakov. Dalje so dijaki po večem sinovi premožnih starišev, ki jim pripravijo vseh potrebnih učil in jim navadno še posebne odgojitelje drže. Tretjič se od njih dosti manj tirja kakor na goriški, tržaški državni in koperski gimnaziji; zato se celo smeti tržaške državne gimnazije prestopivši v mestno v njej odključje ali vsaj brez vsega truda ondešnjim tirjatvam zadostujejo. To se očitno kaže, če po razvrstitvi primerjamo dijake goriške gimnazije z mestnimi. Pri mestni je bilo 1867. leta 66 odličnih dijakov, ali 27-6% vseh učencev, v Gorici pa le 52 ali 14% vseh, tedaj je mestna gimnazija z ozirom na vse dijake imela skoraj dvakrat več odličnih nego goriška. To izvira po večem iz tega, da mestna Tržaška gimnazija ima razen kateheta komaj le enega ali dva postavno izpitana učitelja; drugi so vsi le začasni ali zaprav supletni, kateri po večem pri svojih pripravnih uklih še nikoli na učiteljstvo mislili niso. Ti ne poznajo tirjatev učnega načrta, zato jih in deloma tudi zarad posebnih krajnih vzrokov prezirajo; kajti mar jim je le za ljubi kruhek, ne pa za pošteni dušni

razvitek mestne mladine. Tretji razlog bi se moral od konca do kraja povdarjati tudi pri Pazenski gimnaziji.

Na Koperski gimnaziji se je še lansko leto razen nemščine še neki drugi predmet (v gorenjih razredih) podučeval nemški, tedaj napravljaval veliko težav, Slovanov je bilo 10,5% vseh dijakov, ktere je poleg omenjenih dveh predmetov posebno tlačil njim tuji učni jezik italijanski. Dalje je razen večih, bolj postavnih tirjatev od strane redno izprašanih učiteljev potlačilo tudi odstotke odličnih dijakov in onih s prvim redom, ker ravnateljevo sporočilo in namestnji in ministerstvu namenjeno razkazilo ni prišlo osmošolcev (16) k dotičnemu številu.

Nekoliko enake razmere veljajo tudi o Goriški gimnaziji. Razen teh pa ona s tujim učnim jezikom nemškim tare ogromno večino svojih slovenskih in italijanskih dijakov ter le ustreza 40 Nemcem t. j. 10,7% vseh šolarjev.

Tržaška državna gimnazija se glede na ugodni in neugodni vspeh šolskega uka po odstotkih (skoraj) popolnoma vjema s posredujimi odstotki, ki kažejo razvrstitev dijakov vseh Primorskih gimnazij. Učni njeni nemški jezik res jako zavira napredek Italijanom in Slovanom (teh je bilo skoz 15%, onih pa 45,2% vseh učencev), vendar ni posebno skazal dotičnih odstotkov, ker služi 88 Nemcem (ali 40% vseh učencev). Posrednjih odstotkov tú ne bom primerjal z onimi Kranjskih (86% 11% 3%), Koroških (88% 6% 6%) in Štajerskih (87% 12% 1%) gimnazij, ker bi me to zapeljalo preveč na stran od mojega namena. Navedena števila in omenjeni razlogi očitno kažejo pot, na katero morajo Primorske gimnazije zakreniti, če hočejo dospeti do večega in v resnici boljšega ne samo bliščečega vspeha šolskega poduka. (D. d.)

Naša kmetijska šola.

(Konec.)

Zdaj si ogledujmo ljudi, delavce na tej kmetiji: kako se imajo in kako živé. Rodoljubi, ki so na akcije nakupili in priredili to lepo posestvo, naročili so svojemu oskrbniku naj k dvema poštenima, že nekoliko postaranima hlapcema, k zvedenemu vitnarju in vincarju najeme vrlih kmečkih sinov, kolikor jih more rabiti od 12 do 18 let starih, in sicer s sledečimi pogoji: vsak mora biti zdrav, znati mora brati in pisati, ter se spričati, da je poštenega obnašanja. K temu mora obljubiti, da ostane tri leta na tej kmetiji, ter se ravná z vso pridnostjo in z vsem poštenjem po nalogah oskrbnikovi. Društvo naših rodoljubov dá po svojem oskrbniku tem delavnim mladenčem dobro stanovanje, čedno in pripravno obleko, ter dober in tečen živež; ob prilikah pa še posebno pridnim kakošno nagrado. Učiti pa in vaditi se imajo v vsaki vrsti umnega kmetovanja, in v vsem kar je zdaj nekoliko omikanemu človeku vedeti treba. Te vrle mladenče videti in ž njimi se družiti, je radost in veselje! Kar je garjavega, brž se odpravi. Tako so si vsi med seboj srčni prijatelji in bratje, kakor jim je dober oskrbnik in nadzornik prijazen oče, vsak je o pravem času pri svojem delu, ktero je vsakemu primerno določeno; vse se opravlja s petjem in veseljem od jutra do noči, vsaka počitnica se porabi za dobro in umno zabavo, a ta zabava za nauk; tako da jim je nauk zabava, in zabava prijetno delo. Vsak dan je odločenih par ur, da se ob svojem redu in vrsti nekteri vadijo čitanja, pisanja, računjenja in takih obče potrebnih znanosti; nekterekrat na teden hodijo te mlade kmete obiskavat učitelji iz Maribora, ti jim razlagajo nekoliko naravoslovja, najbolj botanike in kemije za kmetijstvo, zemljepisja, zgodovine, znanosti o trgovini in v obče narodnem gospodarstvu. Tudi rodoljuben zdravnik dohaja in pripoveduje, kako se ima človek vesti, da si zdravje ohrani, ako si ga je pogubil, zopet nazaj pridobi. Pa tudi teden ne izostane, da bi dober in rodoljuben pravnik ne došel, ki o politiki, novih in starih postavah ter državnih in družbinskih vredbah govori in mladeniče vnaša za té in one lepe pojme, ki so dobremu državljanu potrebni. Vsi takošni naučni razgovori so po ročnem delu fantom počitne in zabavne ure, katerih se veselé in jih kar naj bolje rabijo; zato pa so ti mladi kmetiči res tako prebrisani, da semtertje osramoté marsiktere gimnazijalca, ki je glodal po osem let gimnazijske klopi. — Kar se značaja in vedenja teh mladenčev tiče, gre jim vsa čast in pohvala! Glejte je svobodne sine živeče v polni svobodi, brez vsega straha, brez vse bojazni: čast in poštenje jim je za redno življenje edina zapoved; nimajo se nobenemu gospodu uklanjati, nikogar za ničesar prositi, nikomur se prilizovati, nikomur se za ničesar zahvaljevati, kar dobé, prislužijo si z svojimi dlani. Zato pa bereš vsakemu na obrazu ponosno zavest svobode in neodvisnosti, zaupno odloko le v svoje moči, srčnost in postavljen namen za koristno življenje po koristnem delovanju brez vsega straha in bojazni. karkoli donese bodočnost. Kako prijetno je gledati v obraz in bodočnost takim mladeničem, pa kako pičlo število jih je na naših gimnazijah in drugih šolah opaziti! Opazujmo še toraj dalje naše mlade kmete na novi kmetiji, pogledjmo jih še v nedeljo, kedar gredo v cerkvo: kako krasni, kako zdravi, čvrsti in brhki mladeniči so to! Vrh tega so oblečeni vsi enako, ter tako čedno in lepo, kakor noben kmečki sin v celi fari in okoliči, kar jim je sicer precej v ponos in drugim v zavist; pa njihovo obnašanje je tako častno, da jih vse spoštuje, in srečnega se šteje vsak kmečki sin, ki more v njihovo družbo stopiti. Ta kmetijska naprava je kmečko ljudstvo celega okraja v mišljenji in djanji predrugáčila: poprej ni bilo po nedeljah in praznikih drugzega slišati, nego razuzdan krik in vik po krčmah, ter prepir med pijanci in drugimi postopaci: zdaj ljudje prihajajo ali k pevskim vajam, ktere vsako nedeljo večer šolnik s fanti opravlja, ali kar je še mnogim bolj zanimivo, pod lipo ali v dvorano naučne in zabavne govore poslušat, ker vsako nedeljo pride tje kak doktor ali profesor ali kakošen drug zveden človek, ki mladim kmetom in vsem, ki se tam pridružiti želijo, v obče koristnih stvareh in politiki govori, ali jih podučljivo bavljva. Vrli kmetijski študenti, tako jih zdaj imamo imenovati, so obči ponos; s pojmi gorečega rodoljubja navdani, zvedeni v vseh jim potrebnih rečeh se odlikujejo iz med vseh svojih vrstnikov. Zato so kmetje, ki veliko korist nove naprave sprevidijo radi in srečni, če morejo

svoje sine na to naučno kmetijo v nauk spraviti: saj se bojé fantje tam več naučé, kakor v marsikteri učeni šoli, k temu pa jim ni treba krajcarja za nje plačati, temveč sini dobivajo tam prav dober živež, čedno in lepo obleko, kakor bi si je doma nikoli ne pripravili, zdravo stanovanje in snažne postelje, kakor jih gospóda ima, kar je pa še posebno vredno, je to, da se tam ne odvadijo težavnega dela, temuč privadijo in naučé se ga še veliko bolje, tako, da kteri kmet koli je svojega sina v tej kmetijski šoli imel, si je potem mnogo svojo kmetijo in svoje premoženje zboljšal, ter si vsestransko opomogel. Imel bi še mnogo omeniti o tej „kmetijski šoli“, ker tako se na zadnje mi sili imenovati to lepo kmetijo, pa predolgo bi bilo, a kakor sem že omenil pripraven sem drugokrat natančnije govoriti, ako bi kdo želel; spomnim pa še posebno lepih veselic, ki se dajó ob časih kmetijskim študentom. Štirikrat na leto se napravi velika veselica, h kateri smé vsak pošten človek priti; pri tej priliki se kmetom vse na kmetiji in v gospodarstvu pokaže, lepi pridełki, novo kmetijsko orodje itd. na ogled razstavi, tako da si morejo vse ogledati, kar bi jih zanimalo. Središče teh veselic vendar so darila, ki se najboljšim odgojencem za nagrado njihovi pridnosti in pridobljeni zvednosti delé. A kakošna so ta darila? — Ta dóbi lepo žrebe, oni dobrega plemena tele, ovco ali jaguje, puro, gos, kokoš, mladih drevesc ali sadik, novega in dobrega semena itd. Veselje, ktero fantje s tem imajo, je nepopisljivo: vse to jih navdušuje še k večji pridnosti in večemu delovanju. — Kaj mislite zdaj, bi takošnih šol, kakor sem za priliko in v izgled eno omenil in popisal, Slovenci si ne mogli pripraviti? Ne menite tudi Vi z menoj, da take šole brez vseh c. k. in državnih paraagrafov bi po svoji osnovi in svrhi naj bolj praktične in naj koristnije bile? Ne dozdeva se Vam li, da bi take kmetije najbolj gojile narodno zavest in omiko? da bi mladeniči ki so se tako odgojili, po tem zares naše kmetijstvo na boljše stopnjo povzdignoli in nam naš ubožni narod izkopal iz revščine, v kateri zavolj nevednosti tečí? Rodoljubi, ki živite doma med narodom, premislite in pretehtajte moje mnenje, ktero Vam tukaj z najboljšim prepričanjem javljam in sicer po tem, ko sem si kmetovanje v Belgiji, v Franciji in Angliji dobro ogledal, ter sam kmetijskega dela precej pokusil. Naj bi te misli še kteri gospodarski listi objavili in svoje povedali, ker ako nam je treba kmetijskih šol, stvarimo si jih brez odlaganja: prva skrb nam ima biti narod naš iz nevednosti in uboštva izkupati. Pomagajmo, da ne bode toliko žalostnih javnih dražeb, kakor jih časopisi objavljajo; ali te ne pričajo strašno hiranje in revnost naših kmetovalcev?

„Domovini“.

V Gorici se je lani rodil slov. list. Beli dan je zagledal v strahu božjem in vladinem, in dasi postava od neuradnih političnih tednikov tirja kolek, ni bil štempljan. Povzdignila sta bila šibo „Slovenec“ in „Zukunft“. Kakor vsi oficijozni listi radi svojo služabnost tajé, in nekteri celo samo na videz nosijo svoj kolek, izgovarjala se je tudi „Domovina“ (z veliko črko in svinjčeniimi ušesci „— piši!) na več čudnih načinov, zakaj „lise“ ne nosi. Ko smo pa že ob času, ko je vsa neodvisna slovanska žurnalistika govorila in agitovala proti dualizmu, naleteli v tej „Domovini“ od kraja skrito in boječé potem vedno pogumneje priporočanje priznanja dualizma; ko smo brali v nekem listu prvega tečaja izvrstno filistersko moralo: „man muss sich strecken nach der Decken“, — razlagali smo si pomanjkanje „lise“ lahko, in razlaga „Slovenčeva“ in „Zukunftina“ se nam je več ko verjetna zdelá. V svojem poslednjem listu nas bi zopet rada podučila, da ni služabna. Zraven tega nas pa kakor kaka stara botra prav srdito čez zobe prevleče in razkačeno na vse plati oteplje. Mi smo na svoj ondašnji spis „Pred pragom“ pričakovali, da nam bo dokazala veliko korist dualizma za našo narodnost, pa namestu tega nam „tiho in trpivno uporna“ in mnogobesédna botra „Domovina“ načencá veliko rečí iz svojega privatnega življenja, za ktere je nismo vprašali in ktere nas ne zanimajo. Tako nam, na primer, pripoveduje v drobno tiskani opombi: Da se „Domovina“ in Pressbureau! — Pressbureau in „Domovina“ nekako tako péti da kakor: „Kunigunde, Adelaide — Adelaide, Kunigunde;“ deklíško naivno pové, da če bi jo bil Beust kupil, bil bi Slovincem „sladje“ kupil (kako pohlevno in skromno!); dalje potoži, da jej pravijo: „klerikalna“ — „ultramontanna“; huda je, da jej mi nismo rekli: „da je organ nadškofjske kurije“; pové, da je njen vrednik duhoven; da imajo tisti, ki imajo pri „Dom.“ opraviti: a) „zdrave oči“, b) imajo tudi „ušesa“ c) celo „možgane“; nadalje nam razklada, da ima njen vrednik „dvojni“ značaj, katerih značajev eden je „studien-“ oziroma „religionsfondski“. Čuden značaj to!

Dasi trdi, da ima zdrave oči, ušesa in možgane, jej ne verjemo, ker vidi in sliši take reči, kakor je menijo videti in slišati ljudje v norišnicah. Ti si domišljajo da imajo steklene noge, ktere bi se koj strle, ko bi krepko stopili, domišljajo, da bi jim kaka škofovska kapa, ktere še nimajo, odpala, ko bi se genili; tako tudi „Dom.“ misli, da naš list ne beró ljudje, temuč — ovčja čeda, ktere ostroumne misli je tako vesela, da jo trikrat ponavlja. Mi jej na brevir prisežemo, da so v naši administraciji zapisani samo spoštovani možje med naročniki, „Domovina“ ima malo stareje skušnje v vredništvu, ne vemo, morda meni ona tudi med „ovčjo čedo“ prejemnike imeti, mi ne.

„Dom.“ se toži da smo jej nasproti ravnali po Richelieu-ovem izreku: Dajte mi eno besedo od koga pisano, in pisatelj bo obešen. Naj jej bo v tolažilo, da nimamo pregrešnega poželenja, obešati jo. — „Tihi in trpivni upor“ jej je „passiver Widerstand“. Po tem kakor pa je razvila ta po njej iznajdeni tihi in trpivni upor, bi si vse prej mislili, kakor pasivni upor. Če „Dom.“ modruje da se ta pasivno upira, kdor se uda vsem faits accomplis, in si išče v njih modus vivendi, s tem dokaže, da se jej še ne sanja, kaj je pasivni upor. Pasivno se zadržati nasproti državopravnim razmeram, ali pasivno upirati se jim, je vse drugo. Kdor tega ne ločí,

